

A Győri Ítéltábla a dr. Gerecs Tamás ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. **felpereseknek** a dr. Vértényi Jenő ügyvéd által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jogok megsértéséből eredő igény iránt indított perében a Győri Törvényszék 2012. október 27. napján meghozott 31.P.20.913/2010/87. számú ítélete ellen az alperes által 89, a felperes által 90. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

Az alperes által az állam javára fizetendő feljegyzett eljárási illeték összegét 386.900 (Háromszáznolcvanhatezer-kilencszáz) Ft-ra leszállítja.

Köteles az alperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 535.300 (Ötszázharmincötezer-háromszáz) Ft feljegyzett eljárási illetéket. Ezt meghaladóan a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Köteles az alperes megfizetni a felpereseknek egyetemlegesen 15 napon belül 50.000 (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás szerint az I.r. és II.r. felperesek házastársak. Az I.r. felperes korábban élettársi kapcsolatban élt alperessel. Az élettársi kapcsolat megszűnését követően az alperes az I.r. felperessel közös gyermekével, "**A**"-val szüleihez költözött.

Az I.r. és II.r. felperesek között 2004. évben alakult ki élettársi kapcsolat, a **Város 1 ...1** szám alatti lakást svájci frank alapú hitel felvételével közösen vásárolták meg. 2004. áprilisában az I.r. felperes és az alperes megállapodtak

abban, hogy közös gyermekük az I.r. felperesnél kerül elhelyezésre, és mivel az I.r. felperes önálló lakással nem rendelkezett, 2004. április 6-án alperes aláírta az úgynevezett „szocpol” igényléséhez szükséges okiratot, majd 2004. május 17-én azt az igazolást, mely szerint I.r. felperesnek a gyermek neveléséért havi 20.000 Ft-ot fizet. Az I.r. felperes az okiratokat az ...1 úti ingatlan vásárlásánál használta fel. Az I.r. felperes 2004. április 21-én a "A" nevű gyermeke tartózkodási helyéül szülei város 1-i ...2. szám alatti lakását jelentette be, a "B" Rt-hez benyújtott, a lakáscélú kedvezmény igénybevételéhez szükséges iraton együttköltözőként tüntette fel a gyermeket. A kérelem alapján 2004. július 16-án a lakásépítési kedvezmény nyújtására vonatkozó szerződés megkötésre került, a gyermek 2004. augusztusában a felperesekkel együtt az ingatlanba költözött. 2004. szeptemberétől "A"-t az alperes vette magához, majd 2004. december 7-én a gyermek nála történő elhelyezése érdekében peres eljárást is kezdeményezett. A Zalaegerszegi Városi Bíróság a 2006. február 2-án jogerőre emelkedett ítéletével a gyermek az alperesnél került elhelyezésre.

Az alperes 2006. évben új lakást kívánt vásárolni, amelyhez lakásvásárlási kedvezményt akart igénybe venni. 2006. április 5-én a Zala Megyei Ügyészség Nyomozó Hivatalánál feljelentéssel élt az I.r. felperes ellen, amelyben előadta, hogy az élettársi kapcsolat megszakadása óta, 2003. novemberétől ő neveli "A"-t. Határozottan kijelentette, hogy a gyermek 2003. november óta nem élt közös háztartásban a felperessel, s nem költözött vele együtt új lakásba, így az I.r. felperes úgy juthatott hozzá a lakásépítési kedvezményhez, hogy az ügyben eljáró szerveket megtévesztette. A feljelentésben a II.r. felperesre, mint az I.r. felperes házastársára utalt.

A feljelentés megtételének időpontjában az I.r. felperes a Város 1-i Rendőrkapitányság állományába tartozó rendőrtiszt volt. A feljelentés folytán az I.r. felperes ellen csalás büntette miatt indult büntető ügyben a 2006. május 12-i tanúkenti kihallgatása során az alperes előadta, hogy az I.r. felperes 2004. április elején elkérte tőle a gyermek lakcímkártyáját arra hivatkozva, hogy azt a rendőrségi adatállományból elveszett adatok pótlása miatt kell bemutatnia, s a lakcímkártyát egy hónap múlva a korábbi adatok módosításával kapta vissza. Ismételt tanúkenti meghallgatása során 2006. június 7-én úgy nyilatkozott, hogy a 2004. május 17-i „Igazolás” megnevezésű okiraton az aláírás nem tőle származik, nem tett olyan nyilatkozatot, mely szerint a közös gyermek neveléséért havi 20.000 Ft-ot fizetne az I.r. felperesnek. Az újabb ügyészségi meghallgatása alkalmával 2006. június 27-én előadta, hogy a fenti nyilatkozatról mindössze 2004. októberében szerzett tudomást.

A büntető eljárás során beszerzett szakértői vélemény azt állapította meg, hogy a 2004. május 17-i nyilatkozaton található aláírás az alperestől származik.

Ezt követően az alperes gyanúsítottként védője útján a Zalaegerszegi Nyomozó Ügyészséghez címzett 2006. július 31-i nyilatkozatában azt adta elő, hogy nem emlékszik a kérdéses okirat aláírására, alaposan feltehető, hogy az azon látható aláírását valaki aláhamisította. Ezt meghaladóan indítványt tett arra, hogy a nyomozóhatóság tartson házkutatást az I.r., II.r. felperesek lakásán, illetőleg az I.r. felperes munkahelyén, valamint mindkét felperestől vegyen írásmintát, s azt tegye írásszakértői vizsgálat tárgyává. A Zalaegerszegi Nyomozó Ügyészség Ny.../2006. számú vádiratával vádat emelt az I.r. és II.r. felperesekkel szemben társtettesként elkövetett csalás büntette és magánokirat hamisítás vétsége miatt, az I.r. felperessel szemben 2 rb. közokirat hamisítás vétsége miatt, az alperessel szemben bűnsegédként elkövetett csalás büntette miatt. A Keszthelyi Városi Bíróság a .../2006/13. szám alatti ítéletével az I.r. és II.r. felpereseket és az alperest valamennyi bűncselekmény vádjá alól felmentette. A Zala Megyei Bíróság ...2007/9. számú 2008. január 22-én kelt másodfokú végzése az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A Város 1 Rendőrkapitányság a 2006. május 26. napján kelt .../2006/B. számú határozatával - a folyamatban lévő büntető eljárásra tekintettel - az I.r. felperest szolgálati beosztásából felfüggesztette, majd a Város 1 Rendőrkapitányság Vezetője 2006. május 26. napján .../2006.ME. számú határozatával méltatlansági eljárást rendelt el az I.r. felperessel szemben.

Ezt követően a Zalaegerszegi Városi Bíróság a .../2008/29. szám alatti - a Vas Megyei Bíróság .../2010/7. szám alatti ítéletével jogerőre emelkedett - ítéletében megállapította az alperes büntetőjogi felelősségét hamis vád büntetében. Az ítélet indokolása tartalmazta, hogy téves az az álláspont, mely szerint a jelen per II.r. felperesét is sértettnek kellene tekinteni a hamis vád bűncselekménye kapcsán, mivel a feljelentést az alperes kifejezetten az I.r. felperes ellen tette meg. A feljelentés állításaival szemben az alperes tudomással kellett hogy bírjon a lakásépítési kedvezmény I.r. felperes által történt felvételéről, ahhoz hozzájárult, ebből következően pedig nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy a feljelentésben írtak objektíve valótlanok. A büntető eljárás során hozott ítélet indokolása rögzítette azt is, hogy az I.r. felperest a büntető eljárásra tekintettel szolgálati beosztásából felfüggesztették, rendelkezési állományba került, s az alaptalan feljelentést követően mind az alperes, mind annak édesapja, mind pedig a különböző hatóságok előtt folyamatban volt ügyekben eljáró tisztviselők, ügyvédek és ügyészek ellen számos büntető eljárást kezdeményezett.

A Város 1 Rendőrkapitányság 2008. január 23-i határozatával megszüntette az I.r. felperes beosztásból történt felfüggesztését, egyúttal elrendelte a felfüggesztés időtartamára visszatartott illetmény és törvényes kamatai kifizetését.

Amennyiben az I.r. felperes 2006. május 26. napjától 2008. január 23. napjáig terjedő időszakban ténylegesen munkát végezhetett volna, éjszakai pótlék címén bruttó 262.016 Ft, délutáni pótlék címén bruttó 129.536 Ft, vagyis összesen 391.552 Ft illette volna meg. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a térfigyelő vagyónvédelmi rendszer felügyelete nem tartozott az I.r. felperes szolgálati feladatai közé.

A Város 1 Rendőrkapitányságon az I.r. felperessel szemben indult büntető eljárással kapcsolatban szóbeszéd alakult ki, a vezetőség is negatív példaként említette az I.r. felperes esetét, akinek habitusával kapcsolatban egyes munkatársaknak már a per tárgyát képező büntető eljárást megelőzően is merült fel problémája.

Az I.r. felperes a büntető eljárás tartalma alatt reumatológiai és pszichiáter általi kezelésben részesült. A büntető eljárást megelőzően is voltak azonban reumatológiai alapú mozgásszervi problémái, orvosszakértői szempontból pedig az nem volt igazolható, hogy a mozgásszervi állapot a büntető eljárás tartalma alatt és amiatt romlott volna, így az I.r. felperes esetleges állapotrosszabbodása nem függött össze büntető eljárással. Ugyanakkor mindkét felperesnél jelentős, részben a büntető eljárás indukálta, a hangulati élet nyomottságával jellemezhető pszichés károsodás kialakulása állapítható meg, amely a II.r. felperesnél kisfokú szorongással is társul. E betegség mindkét felperest mindennapi életvitelében, különösen a társas kapcsolataikban, munkatevékenységüket illetően enyhe mértékben korlátozta. A büntető eljárások nélkül betegség szintet elérő depresszió az I.r. felperesnél nem alakult volna ki.

Az I.r. felperes munkaképesség csökkenésének mértéke 20 %-os, állapota nem végleges, a pszichés terhelés megszűnésével a panaszok visszafejlődése, a hangulatzavar fokozatos megszűnése, de tartós, elhúzódó, negatív eseménysor esetén a tünetek idültté válása, súlyosbodása várható.

A II.r. felperesnél a 2006. évben bekövetkezett négy hónapos menstruációs vérzés kimaradás háttérében csak másodlagosan áll pszichés terhelés. A perben beszerezett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a II.r. felperesnél fellépő fenyegető koraszülés kiváltó oka nem állapítható meg, tartós stressz hajlamosíthat rá. Az ugyancsak a II.r. felperesnél kialakult ekcéma oka egyetlen tényezőben nem érhető tetten, annak kialakulásában a hormonproblémák szerepe valószínűsíthető. A büntető eljárás által okozott pszichés terhelés a betegség hosszantartó fennállásával, elhúzódó

gyógyulásával hozható összefüggésbe, az azonban gyermeke táplálásában nem okozhatott problémát.

A kereseti kérelem alapjául szolgáló alperesi feljelentést megelőzően, illetőleg a büntető eljárás folyamán és azt követően a felperesek - döntően az I.r. felperes - számos eljárást kezdeményeztek. Az II. r. felperes feljelentése alapján személyes adattal visszaélés büntette miatt a Zalaegerszegi Városi Bíróságon .../2007. számon, a Somogy Megyei Bíróság Katonai Tanácsa előtt Kb..../2007. számon, a Zalaegerszegi Városi Bíróságon/210. és/2009. számon, a Veszprém Megyei Bíróságon/2010. számon, a Nagykanizsai Városi Bíróságon/2008. számon, a Zalaegerszegi Városi Bíróságon/2010. számon, a Lenti Városi Bíróságon/2010. számon, valamint az I. és II. r. felperesek feljelentése alapján a Zalaegerszegi Városi Bíróságon/2007 indult eljárásban az I. r. felperes pótmagánvádlóként lépett fel, a Lenti Városi Bíróságon az alperes ellen három rendbeli rágalmazás és becsületsértés vétsége miatt indult eljárásban az I. r. felperes magánvádlóként járt el. A Zalaegerszegi Városi Bíróságon/2006. számon indult eljárás alapjául az I. és II. r. felperesek feljelentése szolgált. Az I. r. felperes magánvádlóként lépett fel az alperessel szemben a Zalaegerszegi Városi Bíróságon/2005. számon indult eljárásban. A Zalaegerszegi Városi Bíróságon/2007. és/2008. számon, a Nagykanizsai Városi Bíróságon/2008. számon, a Zalaegerszegi Városi Ügyészségen/2009. számon, a Győri Városi Bíróságon/2010. számon indult büntető eljárás az alperes ellen.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy valamennyi, a fentiekben felsorolt eljárás az alperesre kedvezően zárult.

A Győri Ítéltábla/2010/2. számon hozott az eljáró bíróságot kijelölő végzést arra figyelemmel, hogy az eljáró bírák nyilatkozata szerint az I. r. felperes törvénysértéssel valamint az alperessel és az alperes édesapjával fennálló összefonódással gyanúsította őket. Az I.r. felperes a Zala Megyei Bíróság/2008/7. számú végzése elleni perújítási kérelmében a bíróság elnökének az alperes érdekében elkövetett törvénysértéseire utalt.

Az I. r. felperes kapcsolattartása számos esetben - részben az I. r. felperes, részben az alperes oldalán felmerült okból -meghiúsult, emiatt az eljáró hatóságok az alperessel szemben szankciókat alkalmaztak

A felperesek a módosított kereseti kérelmükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes a feljelentésében, valamint a büntető eljárás során tett nyilatkozataival megsértette a felperesek becsületét, jó hírnevét. Kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásra, valamint az I.r. felperes javára 1.444.480 Ft vagyoni kár és 1.500.000 Ft nem vagyoni kár és járulékai,

míg a II.r. felperes javára 1.000.000 Ft nem vagyoni kár és 251.500 Ft vagyoni kár és járulékaik megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy az I.r. felperessel szemben mindössze egy alkalommal élt feljelentéssel, a II.r. felperessel szemben pedig semmilyen jogsértést nem követett el, rá nézve terhelő nyilatkozatot a büntető eljárás során nem tett. Utalt arra, hogy a felperesek által kezdeményezett számtalan eljárás az alperesi cselekménytől függetlenül is a felperesek hátrányos társadalmi megítélését eredményezte, az általuk hivatkozott egészségromlás és az alperesi magatartás között nem állapítható meg okozati összefüggés, az alperes az I.r. felperes és munkáltatója közötti jogvitára befolyással nem bírt. Hangsúlyozta, hogy a felperesek is több alkalommal tettek feljelentést, s az általuk kezdeményezett nagyszámú eljárásra tekintettel viszontkeresetében annak megállapítását kérte, hogy a felperesek megsértették jó hírnevét azzal, hogy őt alaptalanul bűncselekmények elkövetésével vádolták. Kérte, hogy a bíróság kötelezze a felpereseket a folyamatos jogsértések abbahagyására, tiltsa el őket a további jogsértéstől, kötelezze őket elégtételadásra, valamint egyetemlegesen 2.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés, 2.500.000 Ft vagyoni kártérítés, azon belül 2.000.000 Ft ügyvédi munkadíj, 200.000 Ft öt évre felszámított utazási és egyéb költség, valamint 300.000 Ft kiesett munkabér megtérítésére. Hivatkozott arra, hogy az I.r. felperes több beadványában is utalt arra, hogy a Marton családdal a rendőri vezetők, gyámhivatalok, ügyészek, bírák a család érdekében összejártsanak, és a Város 2 Nyomozó Ügyészség előtti eljárásban megállapításra került az is, hogy az I.r. felperes az alperest és édesapját tetteleg bántalmazta.

Felperesek a viszontkereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a peres eljárás kezdeményezése az eljárás kimeneteléstől függetlenül nem alapoz meg automatikusan személyiségi jogsérelmet. Álláspontjuk szerint a viszontkereset a II.r. felperes vonatkozásában hiányos, mert nem tartalmazza konkrétan, hogy a II.r. felperes milyen jogsértő cselekményt tanúsított, illetve a terhére rótt közreműködés mit jelent pontosan. Utaltak arra, hogy a Zalaegerszegi Városi Bíróságon .../2007. számon folyamatban volt eljárásban az I.r. felperes által tett nyilatkozat mindössze véleménynyilvánításnak minősül, az az alperesre nem sértő, míg a 4.B.271/2008/21. számú ítélet - hasonlóan a Zalaegerszegi Városi Bíróság/2005/16. számú ítéletéhez - bizonyítottság hiányában mentette fel az alperest. Hangsúlyozták, hogy az egyes feljelentések alapja mindig konkrét alperesi magatartás volt, s azok folytán nyomozás elrendelésére is sor került, így jogsértést nem valósítottak meg.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az alperes a "L" Megyei Ügyészségi Hivatalnak címzett 2006. április 3. napján kelt feljelentésével, a Város 4 Nyomozó Ügyészség előtt Ny.53/2006. számon folyamatban volt eljárásban a 2006. május 12., június 7. és június 27. napján tett tanúvallomásaival, valamint a 2006. július 31. napján előterjesztett beadványában foglaltakkal és a lakó- valamint munkakörnyezetében terjesztettekkel megsértette a felperesek becsületét és jó hírnevét, valótlanul állítva azt, hogy az I.r. felperessel közös gyermekére tekintettel az I.r. felperes által igényelt lakásvásárlási kedvezmény igénybevételéhez nem adta hozzájárulását, így annak felvételére a felperesek részéről a hatóságok megtevéseztésével került sor.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I.r. felperesnek 1.166.552 Ft tőkét, és abból 391.552 Ft tőke után 2007. március 24. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatot, továbbá 199.764 Ft perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II.r. felperesnek 1.025.000 Ft tőkét, valamint 355.206 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította.

Megállapította, hogy az I.r. felperes azzal, hogy a 2006. szeptember 18. napján kelt, a Keszthelyi Városi Bírósághoz címzett feljelentésében, a Zalaegerszeg Városi Bíróság előtt/2007. számon folyamatban volt ügyben előterjesztett 2007. november 15. napján kelt pótmagánvádban, a 2007. november 26. napján a Zalaegerszeg Városi Bíróság előtt 4.B.868/2005. és 4.B.794/2006. számon folyamatban volt eljárásban előterjesztett beadványában, a Győri Ítéltábla által Bkk.451/2010/2. számon elbírált kizárási kérelem kapcsán, továbbá a **Település 3-i** Gyámhivatal előtt folyamatban közigazgatási eljárások során előterjesztett, illetve ezen eljárásokkal összefüggésben a Pest Megyei Kormányhivatalhoz címzett beadványaiban megsértette az alperes jó hírnevét azáltal, hogy valótlanul azt állította, hogy az alperes és az eljárásokban intézkedő jogosult hivatalos személyek az alperes érdekében bűncselekményt is megvalósítva összejátszanak, illetve minden alap nélkül az alperes pszichés megbetegedését állítva kétségbe vonta annak gyermeknevelésre alkalmasságát. Ezt meghaladóan az alperes viszontkeresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 424.700 Ft eljárási illetéket, továbbá 162.495 Ft állam által előlegezett költséget.

Ítéletének indokolásában a felperesi kereseti kérelem kapcsán rámutatott arra, hogy a hatóság előtti eljárások kezdeményezése önmagában nem alapoz meg személyiségi jogsérelmet, jogsértés csak akkor állapítható meg, ha a bejelentés, feljelentés kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, lekicsinylő, lealacsonyító, durván sértő kifejezések tartalmaz, vagy nem a

konkrét ügyre vonatkozó valótlan személyiségi jogot sértő állítás szerepel benne. A hatósági eljárás kezdeményezése jogsértő akkor is, ha az nem feleltethető meg a Ptk. 4. és 5. §-ában rögzített alapelveknek, vagyis a hatósághoz fordulás jogát nem társadalmi rendeltetésének megfelelően gyakorolják. Kiemelte, hogy az alperes büntetőjogi felelősségét a hamis vád büntetében jogerősen megállapították, és ez a Pp. 4. § /2/ bekezdése szerint a jelen ügyben eljáró bíróságot is kötötte. A büntető ügyben eljáró bírósággal egyezően hangsúlyozta, hogy az alperesnek szükségszerűen tisztában kellett lennie azzal, hogy feljelentésével objektíve valótlan tényt állít, és súlyos bűncselekmény elkövetésével vádolja a felpereseket. Az I.r. felperes sérelmére elkövetett hamis vád büntette a II.r. felperessel szemben is jogsértő volt, mert azzal, hogy a feljelentés közös lakásvásárlásról tett említést, utalt az I.r. felperes házastársának cselekvőségére. A törvényszék szerint az alperesnek ésszerűen számolnia kellett azzal, hogy ha az I.r. felperes ellen büntető eljárás indul, az szükségképpen ki fog terjedni a II.r. felperesre is. Ezt erősítette, hogy az alperes a büntető eljárás során tett nyilatkozataiban mindkét felperes vonatkozásában indítványozta írásminta beszerzését, és a felperesek közös lakásának házkutatására tett indítványt. Mindez pedig arra utal, hogy az alperes előadása szerint a felperesek közösen követtek el bűncselekményt. Az alperes eljárási cselekményei arra irányultak, hogy mindkét felperes büntetőjogi felelősségre vonására sor kerüljön.

A törvényszék "D" és "E" tanúvallomásai alapján bizonyítottanak találta, hogy az alperes a feljelentés tartalmáról a büntető eljárás kereteit meghaladóan informálta környezetét. Azt nem látta igazoltnak, hogy az alperes által elmondottak intenzívebben szóbeszéd tárgyává váltak volna, ezt "F" és "G" tanúvallomása sem erősítette meg. Ez utóbbi két tanú kapcsán arra az álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. felperes által előadottakkal ellentétben a tanúk szavahihetősége nem kérdőjeleződött meg. Hangsúlyozta, hogy az I.r. felperes és az alperes közötti elmérgesedett viszonyra tekintettel nem önmagában annak volt jelentősége, hogy az alperes informálta a környezetét, hanem annak, hogy az által híreszteltek a büntető eljárás megindulásának ténye is alátámasztotta.

Mindezek alapján a felpereseknek a jogsértés megállapítására irányuló kereseti kérelmét alaposnak találta. Az elégtételadásra irányuló kereseti kérelmet arra hivatkozva utasította el, hogy a felperesek felhívás ellenére nem igazolták, hogy az általuk megjelölt médiumokban fizetett közleményként az megjelentethető. A nem vagyoni kártérítés körén belül az elsőfokú bíróság értékelte, hogy az alperesnek nyilvánvalóan számolnia kellett a feljelentés megtétele s a büntető eljárás során tett nyilatkozatai során azzal is, hogy a valótlan tartalmú feljelentés alapvetően befolyásolni fogja az I.r. felperes szolgálati jogviszonyát, az munkahelyi konfliktust generál. Ugyanakkor az

ésszerű előreláthatóság alapján az alperes felelőssége nem terjed ki a további - munkaügyi és büntető vonatkozású - eljárássorozat pszichés és egzisztenciális következményeire, tekintettel arra is, hogy ezen eljárások jelentős részét az I.r. felperes kezdeményezte. A felperesi tanúk vallomása nem támasztotta alá azt sem, hogy az alperesi cselekményt megelőzően az I.r. felperesnek karrierje töretlen, munkakapcsolata felhőtlen lett volna. Értékelte, hogy a feljelentés folytán indult büntető eljárás 2006. április 5-től 2008. január 23-ig elhúzódott. A tanúvallomások alapján mindként felperes vonatkozásában igazoltnak találta, hogy hangulatuk negatívan változott, társadalmi kapcsolataik beszűkültek. Azt azonban nem találta bizonyítottnak, hogy az I.r. felperesnek a TMRSZ-ből való kilépése, gépkocsijának értékesítése, valamint a II.r. felperesnek a munkahelyi kellemetlenségei okozati összefüggésben állnának az alperesi jogsértéssel.

Rámutatott, hogy az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői és pszichológus szakértői vélemény alátámasztotta a kereseti kérelemben hivatkozott pszichés állapotromlást és az alperesi magatartás közötti részoki összefüggést. Ugyanakkor a szakvélemény nem igazolta, hogy a II.r. felperesnél a kereseti kérelemben ugyancsak hivatkozott vérzéskimaradás, illetőleg ekcéma a büntető eljárással okozati összefüggésben állna. A nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása során figyelemmel volt a jogsértés következményeinek súlyára, a büntető eljárás elhúzódására, illetőleg arra, hogy a negatív következmények még a büntető eljárás jogerős befejezése után is hosszan érvényesültek. A büntető eljárás alatt és azt követően az I.r. felperes által indított nagyszámú eljárás a nem vagyoni kárpótlás körében - a távoli és közvetett okozati összefüggés miatt - azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem volt figyelembe vehető. Mindezekre figyelemmel a nem vagyoni kárpótlás mértékét a károkozaskori értékviszonyok alapján az I.r. felperes vonatkozásában 1.500.000 Ft-ban, a II.r. felperes vonatkozásában 1.000.000 Ft-ban látta megállapíthatónak.

A felperesek vagyoni kártérítésre irányuló igényével kapcsolatban rögzítette, hogy az I.r. felperes 2006. május 26. napjától 2008. január 23. napjáig összesen 391.552 Ft pótlékban részesült volna, amennyiben büntető eljárás nem indul ellene. A kereseti kérelemben hivatkozott DNS vizsgálat költsége kapcsán előterjesztett kereseti kérelmet alaptalannak találta arra hivatkozva, hogy annak eredménye a büntető eljárás szempontjából súlytalan, így elvégzése felesleges volt. Az I.r. felperes által hivatkozott reumatológiai problémák kezelési költségével kapcsolatban a perben beszerzett orvosszakértői véleményre figyelemmel azt állapította meg, hogy a per tárgyát képező büntető eljárással a mozgásszervi problémák nem álltak okozati összefüggésben. Az ügyvédi képviselő költsége címén előterjesztett vagyoni kártérítés iránti igényt ugyancsak nem találta alaposnak. Rámutatott, hogy "H"

ügyvéd(jelölt) eljárásával kapcsolatos költséget a felperesek nem igazoltak, az I.r. felperes nem "H" val, hanem "I" -vel állt ügyvédi megbízási jogviszonyban, s a jogi képviselő költségét az I.r. felperes által is elismerten a TMRSZ állta, azt pedig nem bizonyították a felperesek a perben, hogy a TMRSZ által fizetett díjazást meghaladóan fizettek volna az ügyvédnek. A "J" nek adott meghatalmazás 2006. augusztus 11. napján, az általa kiállított számla pedig 2008. október 21. napján kelt. A jóval a per tárgyát képező büntető eljárás befejezését követően kelt számlából nem derül ki, hogy az milyen megbízási díjra vonatkozik, így sem kiállításának időpontjából, sem a számla szerinti vevő nevéből nem állapítható meg, hogy összefüggésben állna a büntető eljárással. Az egyéb eljárási költségekre alapított kártérítési igényt a törvényszék alaposnak találta, utalva arra, miszerint a Pp. 163. § /3/ bekezdése alapulvétele mellett köztudomásúnak tekinthető, hogy a hosszadalmas büntető eljárással kapcsolatosan legalább a kereseti kérelemben igényelt 50.000 Ft-os költség felmerült az I.r., II.r. felperesek oldalán úgy, hogy az a büntető eljárás során nem térült.

A kereseti kérelem kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a "K" tanú meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt arra tekintettel mellőzte, hogy a tanúnak oly mértékben elmergesedett a viszonya az I.r. felperessel, hogy tőle objektív elfogulatlan vallomás nem várható. A vallomás az okiratokkal, szakértői véleménnyel és elfogulatlannak tekinthető tanúkkal, valamint a köztudomásúnak elfogadható hátrányszinttel szemben egyébként sem lenne alkalmas annak igazolására, hogy az I.r. felperes megítélésében csak egyéb körülmény, nevezetesen a munkahelyi vezetőkkel szembeni perlekedés hatott közre.

Az alperesi viszontkereset kapcsán rögzítette, hogy a személyiségi jogok kizárólag személyesen érvényesíthetők a Ptk. 85. § /1/ bekezdésében írtakra figyelemmel, ezért a per során nem volt érdemben figyelembe vehető az az alperesi állítás, amely a felperesek által a perben nem álló alperesi hozzátartozók, illetőleg a hatóságok tagjai kapcsán kifejtett jogsértő magatartásokra utalt. Tényként rögzítette, hogy döntően az I.r. felperes, kisebb részben pedig a II.r. felperes több eljárást is kezdeményezett eredménytelenül az alperes ellen. Ezek az eljárások azonban mind jellegükben, mind kihatásukban lényegesen különböztek az alperes per tárgyává tett feljelentésétől, s nem állapítható meg az sem, hogy az egyes eljárások kezdeményezésére nyilvánvalóan alaptalanul került sor a felperesek részéről. Hangsúlyozta, hogy a felperesek eljárása kapcsán nem a felperesek bűncselekményt is kimerítő magatartása vezetett ahhoz, hogy a büntető eljárások lefolytatásra kerültek. A viszontkereset tárgyává tett eljárások során az egyes eljárások megszüntetésére, illetőleg az alperes felmentésére olyan

okból került sor, amely nem igazolta azt, hogy a felperesek nyilvánvalóan és tudottan valótlan tényállásra alapítottan tettek volna feljelentést, vagy kezdeményeztek volna eljárást. Az eljárások egy részében nem a feljelentés tárgyát képező cselekmény megvalósulása volt vitás, hanem vagy a büntető törvénykönyvi tényállás nem valósult meg a maga egészében, vagy egyes eljárásoknál a társadalomra veszélyesség hiánya volt megállapítható, több esetben pedig elévülés, illetőleg elkesztettség volt az eljárás megszüntetésének oka, illetőleg esetenként egyéb eljárásjogi akadálya volt az eljárás érdemi lefolytatásának, vagy a bizonyítottság hiánya eredményezte az eljárás megszüntetését. Rámutatott, hogy ugyan a 2008. november 9-i kölcsönös tettelegesség kapcsán egyik peres fél büntetőjogi marasztalására sem került sor, az azonban, hogy az I.r. felperes sérülését látlelet igazolta, elégséges alapot adott az I.r. felperesnek az eljárás kezdeményezésére. A törvényszék kifejtette, hogy nem személyiségi jogi perre tartozó kérdés annak eldöntése, hogy a feljelentés az I.r. felperes részéről azért tekinthető-e alaptalannak, mert az általa elszenvedettnél jóval súlyosabb sérülést okozott az alperesnek és az alperesi édesapjának. Ugyanakkor a törvényszék a viszontkeresetet részben alaposnak találta az I.r. felperes azon beadványaival kapcsolatban, amelyek minden ténybeli alapot nélkülözve utaltak az alperes és az egyes hatóságok, az eljárásokban eljáró szakértők közötti összefonódásra, valamint minden alap nélkül, kérdésfeltevés formájában, de burkolt tényállítást sugallva az alperes pszichés megbetegedését vetették fel azzal összefüggésben, hogy az alperes alkalmatlan a gyermeknevelésre. A törvényszék hangsúlyozta, hogy a hivatali eljárásban elkövetett bűncselekmények, visszaélések és a „személyiségzavar”, „Borderline-szindróma” fennálltát egyetlen peradat sem támasztotta alá, ezt megállapító ítélet, szakvélemény, egészségügyi irat nem állt rendelkezésre, így a minden ténybeli alap nélküli felvetések az eljárás szükséges és okszerű kereteit meghaladó tényállítások voltak az I.r. felperes részéről. A II.r. felperes terhére ilyen jellegű, vagy a személyiségi jogsértést megvalósító nagyszámú, vagy kihatású jogsértés nem volt megállapítható, ebből következően a törvényszék azt állapította meg, hogy az alperes jó hírnevét kizárólag az I.r. felperes sértette meg. Az I.r. felperes vonatkozásában a jogsértő tevékenység abbahagyásra kötelezésére, tiltásra irányuló viszontkereseti kérelmet alaptalannak találta arra hivatkozva, hogy ezzel aránytalanul korlátozná az I.r. felperes alkotmányos, a hatósághoz fordulási jogát. Az elégtételadásra irányuló viszontkereseti kérelem kapcsán utalt arra, hogy az alperes - a felperesekhez hasonlóan - felhívás ellenére sem igazolta, hogy az általa kért elégtételadás a médiában megjelentethető lenne. Az alperes személyiségét sértő I.r. felperesi magatartás a következmények szempontjából csekélyebb kihatású volt, mint az alperesi jogsértés, ennek ellenére azok száma és jellege, illetőleg hatása miatt az alperes oldalán is indokoltnak találta a nem vagyoni kártérítés megállapítását, amelynek

összegét 750.000 Ft-ban határozta meg. Rögzítette, hogy az eljárásokon történő részvétellel kapcsolatosan az alperesnek igazolt vagyoni kára (elmarad jövedelme) nem merült fel, így az ezzel összefüggésben előterjesztett vagyoni kártérítés iránti igényt elutasította, utalva arra, hogy önmagában az, hogy az alperes egyéni munkarend szerint dolgozhatta le munkaidejét, vagyoni kárként nem értékelhető. Az ügyvédi munkadíj tekintetében -hasonlóan a felperesekhez - az alperes bizonyítékot nem terjesztett elő, az e címen támasztott vagyoni kártérítési igény kapcsán a Ptk. 359. §-ának alkalmazására nincs lehetőség. A törvényszék rámutatott, hogy a személyes részvételt kívánó eljárások megjelölése hiányában a megjelenés ténye, és az azzal kapcsolatos utazás és egyéb költségek mértéke, bűnügyi költségként való térülése nem volt kontrollálható, így az ezzel kapcsolatos viszontkereseti igényt is elutasította.

A perköltségtől a törvényszék a felperesek és az alperes részleges pernyertességére figyelemmel rendelkezett. A kereseti kérelem kapcsán az I.r. felperes pernyertességét 45 %-ban, a II.r. felperes vonatkozásában 72 %-ban állapította meg. Az alperesi viszontkereseti pernyertesség kapcsán kifejtette, hogy az I.r. felperessel szemben az alperes 94 %-ban, a II.r. felperessel szemben teljes mértékben pervesztésnek tekintendő, mindezekre figyelemmel az alperes által térítendő illeték összegét összesen 424.700 Ft-ban, az alperes által térítendő az állam által előlegezett költség összegét 162.495 Ft-ban határozta meg, s az ügyvédi munkadíjról is e pernyertességi arányokra figyelemmel határozott akként, hogy az I.r. felperest 159.264 Ft, a II.r. felperest 336.486 Ft illeti meg. Az ügyvédi költséget meghaladóan alaposnak találta a felpereseknek a készkiadásokra alapított perköltségigényét, amelyet a pernyertességi-pervesztességi arányra figyelemmel az I.r. felperes vonatkozásában 11.700 Ft-ban, a II.r. felperest illetően 18.720 Ft-ban állapított meg, s a pernyertesség arányában alaposnak találta az I.r. felperes útiköltség igényét is összesen 28.800 Ft erejéig.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a felperesi kereseti kérelemnek való teljes helyt adást, s az alperesi viszontkereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyes tényállást állapított meg, abból azonban részben helytelen következtetésre jutott.

Az I.r. felperes vagyoni kárigényét illetően sérelmezték, hogy a törvényszék helytelenül mellőzte a térfigyelési díjazás megállapítását. Előadták, hogy korábban már csatolták a Város 1 Rk.2003. ált. számú és 2003. december 30-i dátummal ellátott munkaszerződést, hivatkoztak annak 9.35. pontjában írtakra. Ezt meghaladóan hangsúlyozták, hogy az elsőfokú bíróság tévesen

nem vette figyelembe azt, hogy az úgynevezett kötelező térfigyelésnek külön díjazása is van, és a térfigyelésnek ezen két különböző esete - nevezetesen a kötelező és az úgynevezett szabadidős térfigyelés - a díjazásban is megmutatkozik. Kérték, hogy az ítélőtábla nyilatkoztassa a munkáltatót arra, hogy 2006. évben a Város 1-i Rendőrkapitányság ügyeletes tisztjének szolgálati ideje alatt összesen milyen összegű pénzt fizettek ki térfigyelés ellentételezéseként. Csatolták a Város 1-i Rendőrkapitányság Vezetőjének 2006. május 25-i utasítását, valamint az I.r. felperes és a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság között 2006. május 19. napján létrejött megbízási szerződést. A DNS vizsgálat és a reumatológiai problémák kezelési költségeinek elutasítását az I.r. felperes nem vitatta, ugyanakkor kérte, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg a "J" ügyvédnek számlával igazolt ügyvédi költségei megtérítésére irányuló vagyoni kártérítési igény vonatkozásában. Hangsúlyozták, hogy az a tény, hogy az ügyvédi munkadíjat részben a TMRSZ állta, nem jelenti azt, hogy a felpereseknek azt ne kellett volna kiegészíteniük. E vonatkozásban a felperesek egybehangzó előadást tettek, s abból az állapítható meg, hogy a "I" helyett eljáró "H" ügyvédjelöltnek összesen 75.000 Ft-ot adtak át. E körben hivatkoztak a "H"-tól származó nyilatkozatra.

Az elégtételadást illetően előadták, hogy a 2012. május 17-i tárgyaláson mind az I.r. felperes, mind jogi képviselője jelezte az eljáró bíróságnak, hogy a megkeresett újságok közül egyedül a "L" Hírlapot kiadó "M" Kiadói Kft.-től kaptak választ e-mail útján, erre tekintettel pedig az I.r. felperes álláspontja az, hogy a közlemény megjelentetését, annak lehetőségét az elsőfokú eljárás során megfelelően bizonyította, csatolták a 2012. május 9-i, a médiában közléteendő közleménnyel kapcsolatos e-mailt. Az I.r. felperes vonatkozásában előterjesztett és megítélt perköltségnél kérték figyelembe venni azt is, hogy a felperesek két alkalommal kellett, hogy orvosszakértői vizsgálaton vegyenek részt, amely további 30.000 Ft-os kiadást jelentett számukra, valamint több alkalommal is meg kellett jelenniük Város 4-en a bizonyítás eljárás foganatosítása során. A viszontkereset kapcsán fenntartották a 2012. július 27-i (81. számú) beadványukban foglaltakat hangsúlyozva, hogy az alperes vonatkozásában a pszichológiai vizsgálat elrendelését az eljáró hatóságok is indokoltnak találták. A pszichés eredetű betegségekre vonatkozó kérdés nem tekinthető indokolatlanul sértőnek, és kizárólag a tényállás széleskörű, szakszerű felderítését szolgálta. Fenntartották, hogy az I.r. felperes nem minden alapot nélkülözően adott hangot annak a véleményének, hogy az alperes és az egyes eljáró hatóságok között esetleg összefonódás lehet. E körben utaltak arra, hogy az alperes édesapjához köthető vállalkozás a Zala Megyei Rendőr-főkapitánysághoz tartozó épületek korszerűsítése és felújítása tárgyában 2003. és 2006. év között kapott megbízásokat.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes is fellebbezett, amelyben annak megváltoztatását, a felperesi kereseti kérelem teljes körű elutasítását, s az alperesi viszontkeresetnek való teljes helyt adást kért. Hangsúlyozta, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint a büntető feljelentés megtétele önmagában nem valósít meg személyiségi jogsértést még akkor sem, ha az eljárás egyébként nem vezetett eredményre, a feljelentett személy büntetőjogi felelősségre vonására nem került sor. Rámutatott, hogy az I.r. felperes a .../2010. szám alatti a Győri Törvényszék előtt folyamatban volt perben maga is azt állította, hogy önmagában a büntető eljárást megindító beadvány személyiségi jogsértést nem alapoz meg. A törvényszék a jelen eljárásban azt nem vette figyelembe, hogy az általa hivatkozott büntető eljárás során a nyomozó hatóságok arra az álláspontra helyezkedtek, hogy mind az I.r. felperes, mind az alperes bűncselekményt követett el, a II.r. felperes ellen pedig nem indult büntető eljárás, így ebből következően az ő személyiségi jogai az alperesi magatartás következtében nem sérültek. Sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárás során nem került sor az I.r. felperes munkáltatójának és közvetlen előjárójának meghallgatására, a tanúvallomásokkal az is tisztázható lett volna, hogy az I.r. felperes a munkáltatója ellen személyiségi jogsértésre alapítottan indított eljárásokban ugyanezen egészségromlásra hivatkozott-e. A nem vagyoni kárpótlást illetően előadta, hogy az I.r. felperes nem jelezte munkaképesség csökkenését a munkáltatójának. Hangsúlyozta, hogy más perekben, de különösen a Város 2-i Nyomozó Ügyészség előtt Ny.176/2008. szám alatti eljárásban maga az I.r. felperes zárta ki, hogy őt bármilyen személyiségzavarral, vagy egészségkárosodással kapcsolatba hozzák.

A viszontkereset kapcsán sérelmezte, hogy az I.r. felperes több, személyiségi jogot sértő beadványát az elsőfokú bíróság egységesen kezelte annak ellenére, hogy az alperes csak a 2012. október 5-én kelt beadványában kilenc sértő tartalmú nyilatkozat megtételét igazolta, azok mindegyik külön-külön önálló közigazgatási ügyben került megtételre, így azok összevonása indokolatlan volt. A 2012. május 21-i (76. sorszám alatti), és a 2012. október 5-i (83. sorszám alatti) beadványában részletezte az I.r. felperes súlyosan jogsértő kijelentéseit, ennek ellenére a törvényszék nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy a II.r. felperes tanúként az I.r. felperes jogsértő nyilatkozatait mindenben alátámasztotta vallomásával. Álláspontja szerint megalapozatlan az elsőfokú ítéleti okfejtés, mely szerint az I.r. felperes eljárása nem volt zaklató jellegű. Elfogadhatatlan az is, hogy a törvényszék nem kötelezte az I.r. felperest a jogsértő cselekmények abbahagyására. A megállapított jogsértés ellenére a törvényszék nem kötelezte a felpereseket nem vagyoni kárpótlás megfizetésére, s az alperes munkadíj iránti igényének érvényesítésével kapcsolatban nem volt figyelemmel arra sem, hogy az I.r.

felperes feljelentései következtében az alperesnek a saját szabadideje terhére kellett megjelennie az eljáró hatóságok előtt.

A Pf.10. sorszám alatti beadványában az alperes hivatkozott a Kúria/2013/4. szám alatti végzésében írtakra, a Kúria/2014/5. szám alatti végzésére, a Keszthelyi Járásbíróság/2013/30. szám alatti határozatára, valamint a Győri Ítéltábla/2013/4. szám alatti végzésére azzal kapcsolatban, hogy a felperes továbbra is folyamatosan és indokolatlanul zaklatja az alperest büntető feljelentésekkel, s mivel azok eredményre nem vezetnek most már több megyére kiterjedően az igazságszolgáltatás résztvevőit vádolja azzal, hogy ők az alperest jogtalan előnyhöz juttatják vele szemben. Hivatkozott a Győri Ítéltábla/2013/4. szám alatti iratanyagára azzal kapcsolatban, hogy az alapján „alaposan feltehető, hogy a felperes az alperessel szemben ismételt alaptalan állításokat tartalmazó nyilatkozatot terjesztett be az ítéltáblához”.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az általa nem támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte, egyúttal előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének VI/2. pontjában hivatkozott, a Győri Városi Bíróság/2010. szám alatti eljárásában 33. sorszám alatt született ítélet időközben a Győri Törvényszék/2012. számú határozatával jogerőre emelkedett.

A fellebbezések az alábbiak szerint nem alaposak:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a rendelkezésére álló bizonyítékokat okszerűen, a Pp. 206. § /1/ bekezdésének megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg, s abból érdemben helyes jogi következtetést vont le, az ítéltábla a törvényszék ítéletének jogi okfejtésével is egyetért.

A felperesi, illetőleg alperesi fellebbezésben írtakra figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni:

Az elsőfokú bíróság a felpereseket a rájuk háruló bizonyítási teherről a 2010. december 6-i tárgyaláson (18. sorszám alatti jegyzőkönyv) részletesen kioktatta, figyelmeztette őket a Pp. 141. § /2/ és /6/ bekezdésében írt következményekre. A kioktatás a Pp. 3. § /3/ bekezdésében foglaltaknak mindenben megfelelt.

A Pp. 235. § /1/ bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatal után jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot

eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul. A Pp. 141. § /6/ bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell. A felperesek az elsőfokú eljárás során nem csatolták a fellebbezésükben hivatkozott 2006. május 4-i utasítást, a 2006. május 19-i megbízási szerződést. Ebből következően - a törvényszék kioktatására figyelemmel - a másodfokú eljárásban ezen iratokra a Pp. 235. § /1/ bekezdése alapján eredménnyel nem hivatkozhatnak, így a vagyoni kár iránt előterjesztett kereseti kérelem kapcsán a térfigyelés díjazásával kapcsolatos fellebbezési kérelem nem foghatott helyt.

Az ügyvédi költséget illetően az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelte, helytállóan mutatott rá, a számlából az nem állapítható meg, hogy az pontosan mely eljárásban milyen megbízási díjra vonatkozik. A büntető eljárás 2008. januárjában fejeződött be, a számla szerinti teljesítésre pedig 2008. novemberében került sor, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek által hivatkozott számla az alperes feljelentése folytán indult büntető eljárással bizonyíthatóan okozati összefüggésbe nem hozható.

A felperesi elégtételadásra irányuló kereseti kérelemmel összefüggésben a 2012. május 17-i tárgyaláson (75. sorszám alatti jegyzőkönyv) a felperesi képviselő úgy nyilatkozott, hogy a megkereséseire csak a "L" Hírlap küldött e-mailben választ, azt szükség esetén csatolni tudja. Előadta, hogy a több szolgáltatót is érintő megkeresésekkel kapcsolatban az azokra adott válaszokat azok beérkezése után egyszerre fogja csatolni. Sem a tárgyaláson, sem ezt követően a felperesek nem csatolták a fellebbezésükben hivatkozott 2012. május 9-i e-mailt, így az a már korábban kifejtettek szerint a Pp. 235. § /1/ bekezdése alapján ugyancsak nem vehető figyelembe.

A viszontkeresetnek részben helyt adó ítéleti rendelkezést támadó fellebbezési érvelés kapcsán az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az alperes és az egyes hatóságok közötti összefonódás tényét - amint arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - semmilyen objektív peradat, hatósági határozat, ítélet nem támasztja alá. Önmagában pedig az, hogy az alperes édesapjának érdekkörébe tartozó vállalkozás szerződést kötött az egyes eljáró hatóságokkal, nem utal arra, hogy az eljáró hatóságok, azok tagjai bűncselekményt is megvalósító módon összejátszottak volna az alperessel, illetőleg annak apjával. Az ítéltábla osztja a törvényszék álláspontját azzal kapcsolatban is, hogy a felperes megsértette az alperes személyiségi jogait, amikor a hatóságokkal való összejátszással gyakorlatilag bűncselekmény elkövetésével hozta őt összefüggésben az egyes eljárásokban, s amikor

olyan súlyos személyiségzavarra hivatkozott az alperes gyermeknevelésre való alkalmatlanságával összefüggésben, amelyet semmilyen adat nem támasztott alá.

Az alperesi fellebbezésben írtak kapcsán az ítélőtábla kiemeli, hogy nem önmagában a feljelentés megtételét értékelte a törvényszék jogsértőnek az alperes részéről, hanem azt, hogy arra visszaélésszerűen, az alperes által is nyilvánvalóan tudottan valótlan tartalmú nyilatkozat megtételével került sor. Kétségtelen, hogy a bírói gyakorlat a feljelentés megtételét önmagában nem tekinti személyiségi jogot sértőnek, ez azonban csak a rendeltetésszerűen, az elsőfokú bíróság által is hivatkozott, a Ptk. 4. § és 5. §-ának megfelelő joggyakorlással megvalósított feljelentés kapcsán van így. A nyilvánvalóan valótlan, a feljelentő által is tudottan hamis tényelőadást tartalmazó feljelentés személyiségi jogsértő. A Pp. 4. § /2/ bekezdésében foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság e körben megfelelően értékelte azt is, hogy a Zalaegerszegi Városi Bíróság/2008/29. szám alatti, a Vas Megyei Bíróság/2010/7. szám alatti ítéletével jogerőre emelkedett ítélete megállapította az alperes büntetőjogi felelősségét hamis vád büntetében. Osztja az ítélőtábla a törvényszék álláspontját azt illetően is, hogy az alperesnek nyilvánvalóan számolnia kellett azzal is, hogy a feljelentés megtétele, illetőleg a büntető eljárás során tett nyilatkozatai kihatnak, illetőleg kihathatnak a II.r. felperesre, s az alperes előadásai egyértelműen arra irányultak, hogy mindkét felperes büntetőjogi felelősségre vonására sor kerüljön.

Az elsőfokú bíróság okszerűen mellőzte az I.r. felperes munkáltatójának és közvetlen előjárójának meghallgatását, a bizonyítási indítvány elutasítását ítéletében kellően, a Pp. 221. § /1/ bekezdésének megfelelően indokolta. Helyesen vette figyelembe a beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakra is tekintettel a felpereseket ért hátrányokat.

Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a viszontkeresetben előterjesztett igényeket, a viszontkereset tartalmát a törvényszék nem helyesen értékelte. A 2012. október 7-i 83. sorszám alatti beadványában az egyes eljárásokra az alperes úgy hivatkozott, hogy azok az I.r. felperes által megvalósított folyamatos jogsértés tényét támasztják alá. A 2012. április 18-i 67. sorszám alatti viszontkeresetben az alperes a felperesek folyamatos jogsértését sérelmezte, erre figyelemmel pedig a törvényszék helytállóan rögzítette, hogy nem került előterjesztésre olyan viszontkereseti kérelem, amely a viszontkeresetben bizonyítékként hivatkozott valamennyi gyámhatósági eljárást illetően külön-külön kérte volna a jogsértés tényének megállapítását. Arra, hogy a II.r. felperes tanúvallomásaival alátámasztotta az I.r. felperes jogsértő nyilatkozatait, az alperes viszontkereseti kérelmet nem alapított, a 76. sorszám alatti beadványa 3. pontjában a Zalaegerszegi Városi

Bíróság előtt/2008. szám alatt folyamatban volt eljárással kapcsolatban a felperesek feljelentésére, míg a Zalaegerszegi Városi Bíróság/2007/2. szám alatti végzésében foglaltakra, mint bizonyítékra hivatkozott.

Osztja az ítélet tábla a törvényszék álláspontját azt illetően is, hogy a felperes nem valósított meg személyiségi jogsértést az alperes terhére önmagában az egyes eljárások megindításával, figyelemmel az egyes eljárások megszüntetésének indokaira is. Helyálló az is, hogy általánosságban az I.r. felperes nem tiltható el az Alkotmányban biztosított hatósághoz fordulási jogától. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy az elégtételadás körén belül a törvényszék ugyancsak helytállóan utalt arra, hogy annak feltételeit az alperes - a felperesekhez hasonlóan - nem igazolta.

Alaptalan az alperesi fellebbezés azt illetően is, hogy a felperesi jogsértés kapcsán a nem vagyoni kárpótlási igénye az alperesnek elutasításra került. Az elsőfokú ítélet a viszontkeresetet e vonatkozásban az I.r. felperessel szemben 750.000 Ft erejéig találta alaposnak, s ezt az összeget beszámította az alperes által az I.r. felperesnek fizetendő nem vagyoni kárpótlás összegébe.

Az alperes Pf.10. sorszáma alatti beadványában hivatkozott határozatoknak a jelen ügy elbírálása szempontjából nincs relevanciája, az ezekben az eljárásokban elkövetett felperesi jogsértésekre az alperes viszontkereseti kérelmet nem alapított, s a Pp. 146. § /1/ és /5/ bekezdésében foglaltakra figyelemmel ilyen keresetváltoztatásra a másodfokú eljárásban sincs mód.

Mindezekre tekintettel a felperesi és az alperesi fellebbezésben foglaltak nem adtak alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására, ezért azt a per fő tárgya tekintetében az ítélet tábla a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Ugyancsak alaptalanok a fellebbezések a feleknek járó perköltség vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a pernyertességre és a pervesztességre is figyelemmel a felpereseket és az alperest megillető ügyvédi munkadíj összegét a per során felmerült plusz kiadásokat. Ugyanakkor a törvényszék az illeték számítása során tévedett, amikor az I.r. felperessel szemben előterjesztett viszontkeresettel kapcsolatban az alperes pervesztességét 94 %-os mértékben határozta meg. Az alperesi viszontkereset az elsőfokú ítélet 23. oldalán írtak szerint az I.r. felperes vonatkozásában az 750.000 Ft-os nem vagyoni kárpótlási igény erejéig is alapos volt, ebből következően az 5.100.000 Ft-os pertárgyértékkel szemben nem 300.000 Ft, hanem 1.050.000 Ft erejéig tekinthető az alperes pernyertesnek, ez pedig nem 94 %-os, hanem 80 %-os arány. Ebből

következően a Pp. 81. § /1/ bekezdése alapján az alperes 386.900 Ft megfizetésére köteles az állam javára. Ezért az ítéltábla - a Pp. 253. § /3/ bekezdésében írtakra tekintettel - a feljegyzett kereseti illeték vonatkozásában az elsőfokú ítélet rendelkezéseit a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján megváltoztatta.

Az alperesi fellebbezési pertárgyérték 6.691.552 Ft (a felperesek javára megítélt 4.191.552 Ft vagyoni és nem vagyoni kártérítés, a viszontkeresetben előterjesztett 2.000.000 Ft nem vagyoni kárpótlás, valamint 2.500.000 Ft vagyoni kártérítés). A felperesi fellebbezés pertárgyértéke 1.798.928 Ft (az elmaradt jövedelem címén igényelt 1.193.480 Ft és a megítélt 391.552 Ft különbözete 801.928 Ft, valamint az ügyvédi költség címén támasztott 247.000 Ft és az alperesi viszontkereset kapcsán megítélt 750.000 Ft összege). A másodfokú eljárásban a felperesek 22 %-ban lettek pervesztések, ebből következően a feljegyzett felperesi és alperesi fellebbezés összesen 679.200 Ft-os összegéből a 78 %-os alperesi pervesztességre figyelemmel a Pp. 81. § /1/ bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján 535.300 Ft-ot az alperes köteles megfizetni, az ezt meghaladóan feljegyzett fellebbezési illetéket a felperesek költségmentessége folytán az állam viseli (6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13. § /1/ bekezdés, 14. §). A 22 - 78 %-os, a felperesekre kedvezőbb pernyertesség mértékére figyelemmel az ügyvédi munkadíj összegéről a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az Áfa-t is magában foglalóan az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § /1/, /2/, /5/ és /6/ bekezdése alapján rendelkezett.

Győr, 2014. évi május hó 15. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró

Kiadmány hitelül:

Kiadó